

THE ROYAL MAIN

EEN KERSTVERHAAL

RIEN SCHALKWIJK

© Rien Schalkwijk 2019

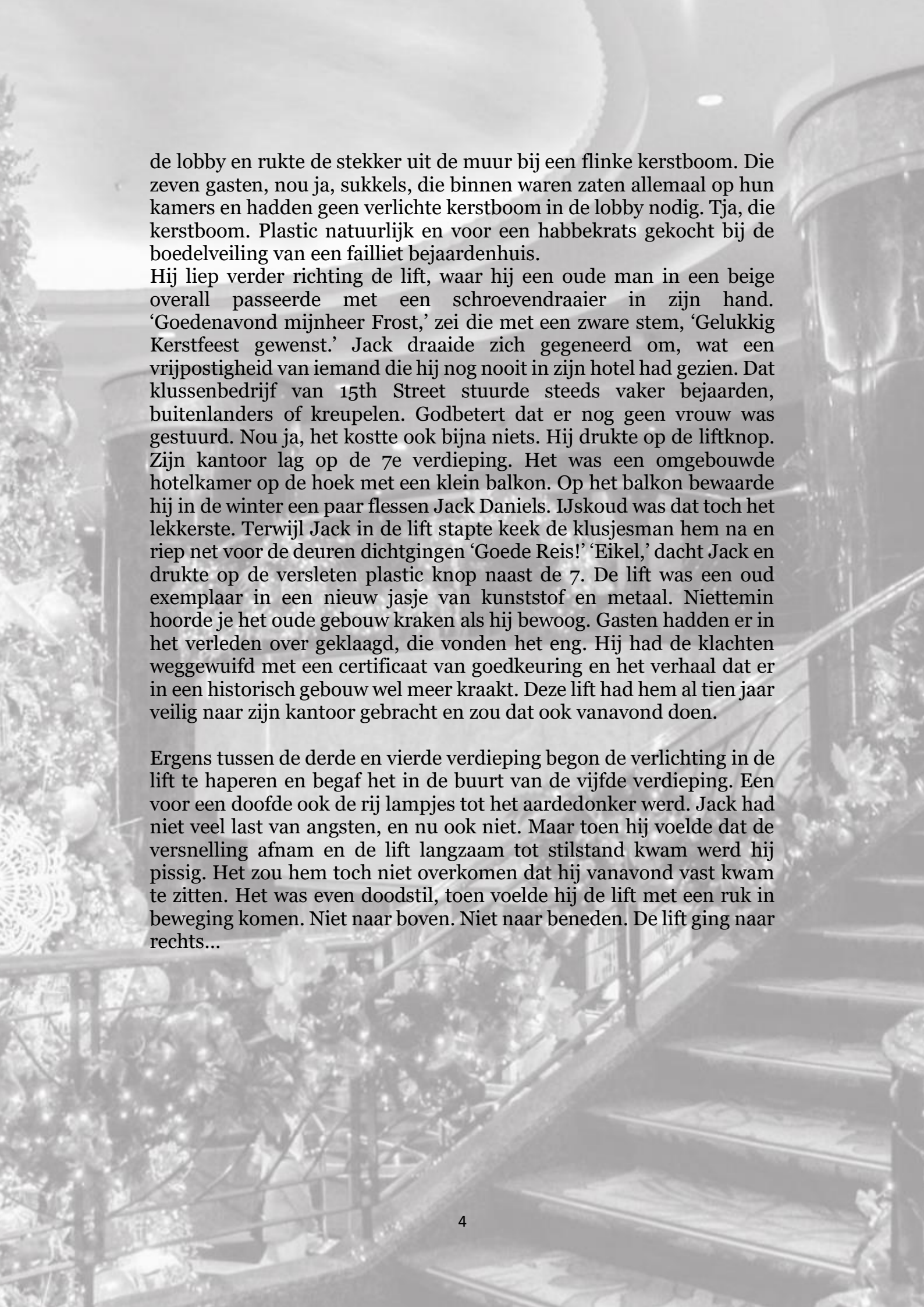
PROLOOG

De wind joeg de sneeuw door de straten, langs rolluiken van gesloten winkels waarvan de eigenaren waarschijnlijk met hun gezin aan het kerstdiner zaten. Verder werd de sneeuw geblazen, over trottoirs, langs brandkranen en in de portiek van het Royal Main Hotel. Zeven verdiepingen hoog, 55 kamers, gebouwd in 1920 op een steenworp afstand van Wigly's Shopping Center en het Financial District. Twintig jaar geleden was er een gast in slaap gevallen met een sigaar in zijn hand en waren hij en zeventien anderen niet meer wakker geworden. Het was de grootste hotelbrand ooit in dit middelgrote stadje aan de Noordwest kust. De toenmalige eigenaar bleek niet goed verzekerd daarom was een faillissement het gevolg. Vijf jaar had het hotel leeg gestaan, met een zwart geblakerde 4e en 5e verdieping, tot het werd gekocht door een Ierse investeerder. Hij renoveerde het hotel en transformeerde het tot een “middle-of-the-road” logement. Van maandag tot donderdag bestonden de gasten voornamelijk uit medewerkers van de bancaire sector, de andere dagen waren het vooral toeristen vanuit dorpen in de wijde omgeving. De investeerder had een toezichthouder benoemd, die meerdere hotels bestierde in de stad en eens per maand langs kwam. Die toezichthouder had, op zijn beurt, een General Manager aangesteld: Jack Frost.

NU

Jack schudde de sneeuw van zijn paraplu en liep door de draaideur zijn hotel binnen. Het was erg rustig, het personeel van de receptie had in ieder geval tijd om televisie te kijken met een bak popcorn op schoot. ‘Sorry dames, dat kan echt niet, hoe vaak moet ik het nog zeggen. Personeel zit niet in de lobby TV te kijken.’ ‘Maar er is niemand,’ zei Susan, de meest extraverte van de twee, niet onaantrekkelijke dertigers. ‘Het kan niet, het mag niet, en als je TV wil kijken, donder je maar op. Hoef je morgen ook niet meer terug te komen.’ Zuchtend stonden de dames op en liepen terug naar hun werkplek, om er met een uitermate chagrijnige blik voor zich uit te staren. Jack keek om zich heen, het was inderdaad erg rustig. Maar wat wil je, wie gaat er op kerstavond in een hotel zitten zonder restaurant. Hij hoefde zelf hier ook niet te zijn, thuis zaten zijn vrouw met haar ouders en de twee tieners aan de jaarlijkse kalkoen. Met het excuus dat zijn hotel hem nodig had (wie zorgde er immers voor de inkomsten!) had hij zich gelukkig kunnen onttrekken aan dat jaarlijkse geouwehoer. De weken voor kerst waren altijd enorm druk, om dan op kerstavond ook nog eens sociaal te moeten doen. Nee, dankjewel. Hij runde het bedrijf als een machine en zorgde voor een constante inkomensstroom. Dat lukte doordat hij gaten in de inkomsten afdichtte door kosten te besparen. Het genereren van nieuwe business door goede marketing en innovaties kostte veel meer energie en moeite als het door een lokale stomerij laten verven en herstellen van bevlekt en versleten beddengoed. Oude bureaus op de hotelkamers kregen regelmatig nieuwe placemats om de krassen te verbergen en versleten stoelen kon je prima door kringloop-exemplaren vervangen. Dat alle kamers er hierdoor anders uitzagen maakte hem niets uit. Een gast zag immers toch maar één kamer! Lekker vintage trouwens ook. Zijn talent was zijn vermogen om de balans tussen inkomsten en uitgaven zo goed mogelijk te bewaren. Het personeel was er aan gewend en werkte immers toch alleen

maar voor het salaris. In de loop der jaren had hij er ook voor gezorgd dat te dure mensen eruit werden gegooid en dat kritische exemplaren de mond werd gesnoeid. Alleenstaande moeders dreigen met ontslag was over het algemeen erg effectief. De kamermeisjes moesten ieder jaar een extra kamer schoonmaken in dezelfde tijd. Zijn waterdichte argument was dat ze door hun toegenomen ervaring, effectiever konden werken. Als het niet lukte binnen de tijd, stond het hen natuurlijk vrij om onbetaald door te werken. Dat er wel eens een klant klaagde over een vlekje links en rechts, boeide hem niet. Wat kon je nou verwachten voor 80 dollar per nacht op deze A1-lokatie. Hij liep door

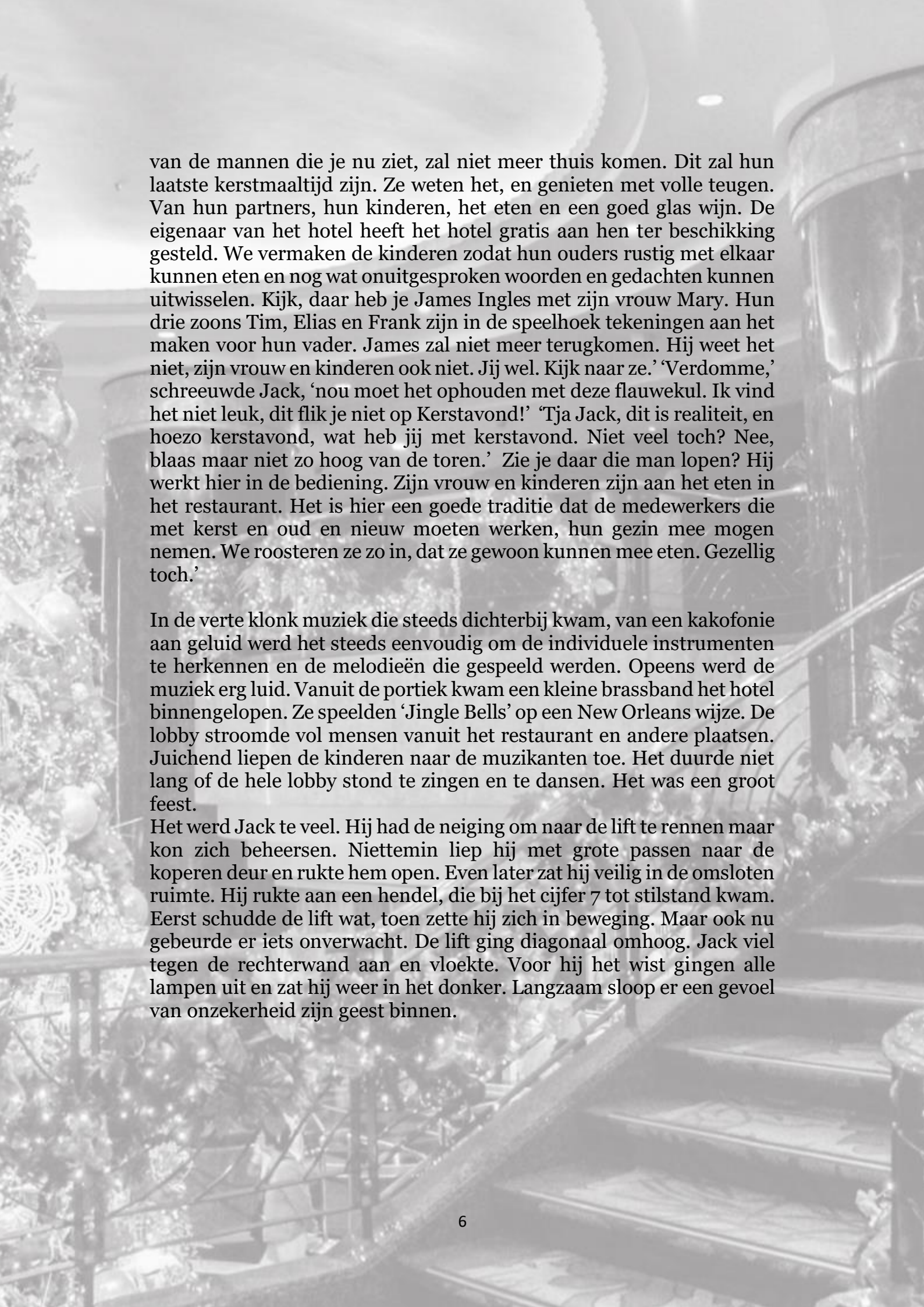
de lobby en rukte de stekker uit de muur bij een flinke kerstboom. Die zeven gasten, nou ja, sukkels, die binnen waren zaten allemaal op hun kamers en hadden geen verlichte kerstboom in de lobby nodig. Tja, die kerstboom. Plastic natuurlijk en voor een habbekrats gekocht bij de boedelveiling van een failliet bejaardenhuis.

Hij liep verder richting de lift, waar hij een oude man in een beige overall passeerde met een schroevendraaier in zijn hand. 'Goedenavond mijnheer Frost,' zei die met een zware stem, 'Gelukkig Kerstfeest gewenst.' Jack draaide zich gegeneerd om, wat een vrijpostigheid van iemand die hij nog nooit in zijn hotel had gezien. Dat klussenbedrijf van 15th Street stuurde steeds vaker bejaarden, buitenlanders of kreupelen. Godbetert dat er nog geen vrouw was gestuurd. Nou ja, het kostte ook bijna niets. Hij drukte op de liftknop. Zijn kantoor lag op de 7e verdieping. Het was een omgebouwde hotelkamer op de hoek met een klein balkon. Op het balkon bewaarde hij in de winter een paar flessen Jack Daniels. IJskoud was dat toch het lekkerste. Terwijl Jack in de lift stapte keek de klusjesman hem na en riep net voor de deuren dichtgingen 'Goede Reis!' 'Eikel,' dacht Jack en drukte op de versleten plastic knop naast de 7. De lift was een oud exemplaar in een nieuw jasje van kunststof en metaal. Niettemin hoorde je het oude gebouw kraken als hij bewoog. Gasten hadden er in het verleden over geklaagd, die vonden het eng. Hij had de klachten weggewuifd met een certificaat van goedkeuring en het verhaal dat er in een historisch gebouw wel meer kraakt. Deze lift had hem al tien jaar veilig naar zijn kantoor gebracht en zou dat ook vanavond doen.

Ergens tussen de derde en vierde verdieping begon de verlichting in de lift te haperen en begaf het in de buurt van de vijfde verdieping. Een voor een doofde ook de rij lampjes tot het aardedonker werd. Jack had niet veel last van angsten, en nu ook niet. Maar toen hij voelde dat de versnelling afnam en de lift langzaam tot stilstand kwam werd hij pissig. Het zou hem toch niet overkomen dat hij vanavond vast kwam te zitten. Het was even doodstil, toen voelde hij de lift met een ruk in beweging komen. Niet naar boven. Niet naar beneden. De lift ging naar rechts...

TOEN

Na een onbestemd aantal seconden stopte de horizontale beweging van de lift. Jack was zo in de war dat hij er geen benul had van wat er gebeurd was. Hij haalde diep adem toen hij voelde dat de lift weer krakend in beweging kwam en naar beneden ging. Opeens floepte links en rechts naast hem een paar lampen aan die een gelig licht verspreidden. Met ongeloof keek hij naar de lampen, koperen exemplaren voorzien van gloeilampen in een sierlijke vorm. Pas toen viel het hem op dat de lift niet meer uit metaal en kunststof bestond. Hij stond in een houten liftkooi die sierlijk bewerkt was. Bovenin de lift zag hij een meter teruglopen: 3, 2, 1. En met een tinkelend geluid liet de lift weten gearriveerd te zijn. Met een ratelend geluid ging de deur open. Aan de andere kant zag hij een verbaasd gezicht de lift in kijken. Een jongen van een jaar of 16 in een groen pak, met witte handschoenen en een platte pet. 'Hmm, blijkbaar toch maar niet ingestapt.' Voor de jongen de lift weer dicht kon doen glipte Jack de lift uit. Hij stond in de lobby van zijn hotel. Zijn hotel of toch niet? Het was een drukte van belang. In de portiek stonden twee heren in livrei de gasten te ontvangen. Naast hen, prachtige kerstversieringen van donkergroene takken voorzien van felrode linten. In het midden van de lobby stond een enorme geurende kerstboom met tientallen lichtjes. Op de plaats waar zo juist nog een paar banken hadden gestaan met een flatscreen, stonden nu miniatuurmeubels en waren zeker tien kinderen aan het spelen. Hij zag een man en vrouw met een paar kinderen het hotel binnenkomen. Ze liepen naar de receptie. 'Welkom in ons hotel mijnheer en mevrouw, en jullie natuurlijk ook!', zei de receptioniste. Die zag de kinderen kijken naar de zuurstokjes die in de kerstboom hingen. 'Toe maar jongens, pak er maar een paar!' Op dat moment beseftte Jack zich dat hij een outsider was, een onzichtbare te midden van een andere wereld en begon hysterisch te lachen. Eerst dacht hij aan een practical joke van zijn medewerkers, toen aan zo'n tv-programma. Hij begon zelfs, zeldzaam, te twijfelen aan zijn eigen hoofd. Toen zag hij de klusjesman in zijn beige overall. En die keek hem recht aan. Hij liep, toch enigszins opgelucht naar de man. 'Wat is dit nu, ben jij van een of andere televisie show. Word ik voor de gek gehouden?' 'Nee hoor,' zei de man, 'je bent weliswaar de hoofdpersoon in dit verhaal, maar het is geen televisieshow. Dit is allemaal echt. Het is Kerstavond 1942. De mensen die je om je heen ziet proberen feest te vieren. Het zijn bijna allemaal gezinnen van mannen die vlakbij zijn gelegerd op een luchtmachtbasis. Morgen vertrekken ze naar Engeland, om ingezet te worden in de strijd tegen NAZI-Duitsland. Vandaag is de laatste dag dat deze families bij elkaar zijn. Een aantal

van de mannen die je nu ziet, zal niet meer thuis komen. Dit zal hun laatste kerstmaaltijd zijn. Ze weten het, en genieten met volle teugen. Van hun partners, hun kinderen, het eten en een goed glas wijn. De eigenaar van het hotel heeft het hotel gratis aan hen ter beschikking gesteld. We vermaken de kinderen zodat hun ouders rustig met elkaar kunnen eten en nog wat onuitgesproken woorden en gedachten kunnen uitwisselen. Kijk, daar heb je James Ingles met zijn vrouw Mary. Hun drie zoons Tim, Elias en Frank zijn in de speelhoek tekeningen aan het maken voor hun vader. James zal niet meer terugkomen. Hij weet het niet, zijn vrouw en kinderen ook niet. Jij wel. Kijk naar ze.' 'Verdomme,' schreeuwde Jack, 'nou moet het ophouden met deze flauwekul. Ik vind het niet leuk, dit flik je niet op Kerstavond!' 'Tja Jack, dit is realiteit, en hoezo kerstavond, wat heb jij met kerstavond. Niet veel toch? Nee, blaas maar niet zo hoog van de toren.' Zie je daar die man lopen? Hij werkt hier in de bediening. Zijn vrouw en kinderen zijn aan het eten in het restaurant. Het is hier een goede traditie dat de medewerkers die met kerst en oud en nieuw moeten werken, hun gezin mee mogen nemen. We roosteren ze zo in, dat ze gewoon kunnen mee eten. Gezellig toch.'

In de verte klonk muziek die steeds dichterbij kwam, van een kakofonie aan geluid werd het steeds eenvoudig om de individuele instrumenten te herkennen en de melodieën die gespeeld werden. Opeens werd de muziek erg luid. Vanuit de portiek kwam een kleine brassband het hotel binnengelopen. Ze speelden 'Jingle Bells' op een New Orleans wijze. De lobby stroomde vol mensen vanuit het restaurant en andere plaatsen. Juichend liepen de kinderen naar de muzikanten toe. Het duurde niet lang of de hele lobby stond te zingen en te dansen. Het was een groot feest.

Het werd Jack te veel. Hij had de neiging om naar de lift te rennen maar kon zich beheersen. Niettemin liep hij met grote passen naar de koperen deur en rukte hem open. Even later zat hij veilig in de omsloten ruimte. Hij rukte aan een hendel, die bij het cijfer 7 tot stilstand kwam. Eerst schudde de lift wat, toen zette hij zich in beweging. Maar ook nu gebeurde er iets onverwacht. De lift ging diagonaal omhoog. Jack viel tegen de rechterwand aan en vloekte. Voor hij het wist gingen alle lampen uit en zat hij weer in het donker. Langzaam sloop er een gevoel van onzekerheid zijn geest binnen.

STRAKS

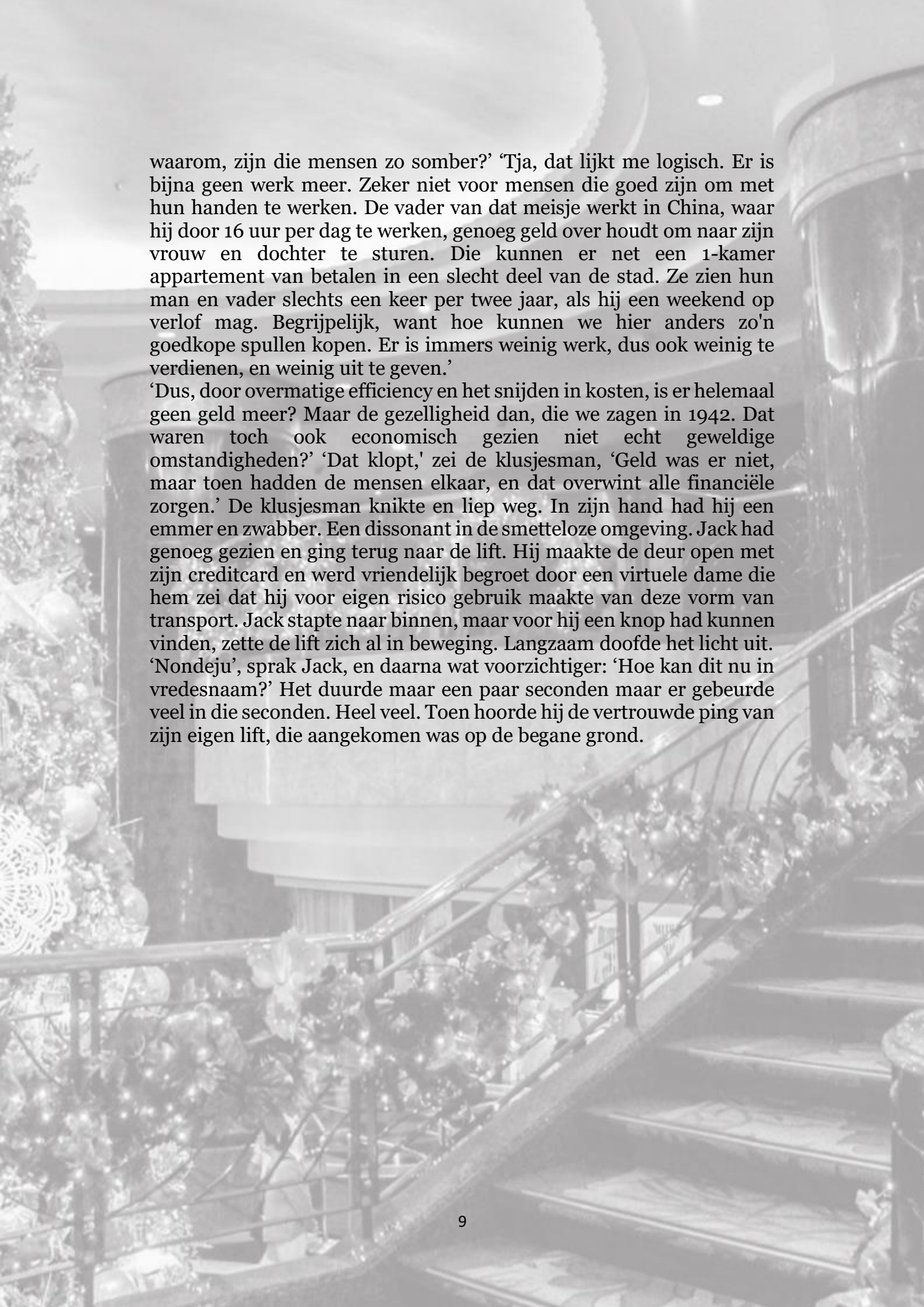
Vrijwel onhoorbaar stopte de lift. Boven hem ging de lamp aan. Nou ja, lamp. Het waren honderden led-lampjes die lichtpatronen maakte. Daarna gingen er lampjes aan, aan de zijkanten. Nadat hij van de ergste schrik was bekomen nam hij waar dat er teksten en foto's werden uitgebeeld door de lampjes. 'CITY TAXI, NU 20% KORTING VOOR GASTEN VAN DIT HOTEL, Klik #CITYTAX op je Communicator!' Onder de tekst, die langs alle wanden van de lift schoof, reed een gele auto. Jack draaide zich om en zag toen pas dat de liftdeur onhoorbaar was opengegaan. Hij stapte de lift uit. Opnieuw zijn hotel, en toch niet. Er liepen mannen en vrouwen met snelle passen rond. Allemaal in strakke, nauwsluitende kostuums en mantelpakken. Ze leken haast te hebben. De receptie was verdwenen. Daarvoor in de plaats waren vier computerschermen gekomen, die, gekanteld in een hoek van 45 graden, op een meter hoogte waren bevestigd. In het midden van de lobby stond een kerstboom van glas, de kerstballen veranderden doorlopend van kleur. Soms stonden er plaatjes op van taxi's, dan weer het telefoonnummer van een Italiaans restaurant. Het oude meubilair was vervangen door witte kunststof kuipstoelen met zwarte kussens, de houten vloer en de kleding waren vervangen door een soort verend kunststof of rubber. Het was zwart. Er werd niet gesproken en door de dempende werking van het kunststof hoorde je vrijwel geen voetstappen. Hoewel Jack enkele tientallen mensen zag, had hij geen idee hoeveel kamers bezet zouden zijn. Te midden van alle donkere pakken zag hij een beige overall. Hij rende naar de oude man toe. Bijna enthousiast greep hij de arm van de klusjesman. 'Fijn dat u er in ieder geval ook bent. Wat is dit. Wat moet ik hier nu toch weer mee. Waar ben ik?'

De klusjesman lachte flauwtjes. 'Tja, we zijn inmiddels honderd jaar verder. We zijn in 2042. Efficiency en persoonlijke vrijheid is nu de norm. Waar mensen vervangen konden worden voor digitale oplossingen is dat gebeurd. Het is praktisch, snel, en je hoeft geen onnodige sociale gesprekken te voeren met anderen. Loop maar eens rond, dan zie je hoe de wereld veranderd is! Jack liep langs de kerstboom, achter de lift langs naar het trappenhuis. Het leek hem goed om de lift te mijden. Bij het trappenhuis hing een kaartlezer, naast een plakkaat waar op stond te lezen: 'Wij adviseren u dringend om de lift te nemen en de trap slechts voor uiterste noodgevallen te gebruiken. Indien u ten val komt op de trap of in het trappenhuis, aanvaardt de hoteldirectie geen enkele aansprakelijkheid.' Jack keek naar de kaartlezer. Tja, welke kaart? Op goed geluk probeerde hij zijn American

Express en wonderwel werkte die. Hij liep de trap op naar de eerste verdieping en ging de gang in. Ook hier waren de vloeren van een soort rubberachtig materiaal gemaakt. Hij zag dat de deuren nog precies op dezelfde plaats zaten als waar ze hoorden te zitten. Alleen, het waren aluminium schuifdeuren voorzien van een klein venster van 10 bij 10 centimeter. Om dat venster zat een rand met ledlampjes, bij sommige deuren waren die rood, bij anderen groen. Hij liep naar een deur met groene lampjes en probeerde hem open te krijgen. ‘Welkom gast, gebruik u kaart om de deur open te doen. Indien u de deur open maakt met uw kaart conformeert u zich aan deze kamer en de bijbehorende betalingsverplichting.’ Jack deed de deur open en stapte naar binnen. De kamer was minimalistisch ingericht. Er stond een bed, een zitje, een kast en een klein bureau. Alles was van wit kunststof. Hij hoorde de stem opnieuw: ‘Beste heer Frost, met uw kaart kunt u de linkerkast openen om uw gesteriliseerde linnenpakket te pakken. U dient zelf uw bed op te maken. De inmiddels automatisch gereinigde badkamer wordt voor uw gemak nog een keer gestoomreinigd. Dit hotel is er trots op dat onze bacterie- en virusindicatie onder de 1% zit. Indien u eten wenst kunt u dit op de monitor selecteren.’

Jack had genoeg gezien. Hij wilde de kamer weer uitlopen maar kreeg eerst nog een waarschuwing te horen over het achterlaten van waardevolle spullen op de kamer. Gruwelend liep hij terug naar beneden. Voordat hij naar beneden kon, moest hij zich eerst weer legitimeren met zijn kaart. In de lobby kwam hij de klusjesman weer tegen. ‘En?’, vroeg deze, bevalt het? Dit hotel is super efficiënt, geen overbodige medewerkers. Sterker nog, de gasten zien over het algemeen geen medewerkers, daar hebben ze geen behoefte aan. Evenmin als aan planten, kunst, muziek en fancy kleuren. Gasten willen snel en efficiënt gebruik maken van een schone nette hotelkamer, zodat ze goed uitgerust zijn om morgen weer te presteren op kantoor.’ ‘En de dagjesmensen, die naar Wigly's Shopping Center willen?’ De klusjesman lachte: ‘Wigly's bestaat niet meer natuurlijk. Mensen kopen toch alles online. Niemand wil meer spullen waar anderen in winkels met hun vingers aan hebben gezeten. Bovendien, China is nu de grootste macht, alle spullen komen uit China en worden direct verscheept naar klanten over de hele wereld. In deze maatschappij is geen plaats meer voor ambachtslieden.

Het werd Jack te veel. Hij was Kerstavond ontvlucht om naar kantoor te gaan voor een gezellig onderonsje met zijn naamgenoot Jack, Jack Daniels. En nu dit. Zijn hoofd liep vol en hij tolde op zijn benen. Hij wierp een blik naar buiten en zag voor het raam een vrouw met een kind lopen. Beiden hadden hun hoofd neergebogen. ‘Waarom is dat,

waarom, zijn die mensen zo somber?’ ‘Tja, dat lijkt me logisch. Er is bijna geen werk meer. Zeker niet voor mensen die goed zijn om met hun handen te werken. De vader van dat meisje werkt in China, waar hij door 16 uur per dag te werken, genoeg geld over houdt om naar zijn vrouw en dochter te sturen. Die kunnen er net een 1-kamer appartement van betalen in een slecht deel van de stad. Ze zien hun man en vader slechts een keer per twee jaar, als hij een weekend op verlof mag. Begrijpelijk, want hoe kunnen we hier anders zo'n goedkope spullen kopen. Er is immers weinig werk, dus ook weinig te verdienen, en weinig uit te geven.’

‘Dus, door overmatige efficiency en het snijden in kosten, is er helemaal geen geld meer? Maar de gezelligheid dan, die we zagen in 1942. Dat waren toch ook economisch gezien niet echt geweldige omstandigheden?’ ‘Dat klopt,’ zei de klusjesman, ‘Geld was er niet, maar toen hadden de mensen elkaar, en dat overwint alle financiële zorgen.’ De klusjesman knikte en liep weg. In zijn hand had hij een emmer en zwabber. Een dissonant in de smetteloze omgeving. Jack had genoeg gezien en ging terug naar de lift. Hij maakte de deur open met zijn creditcard en werd vriendelijk begroet door een virtuele dame die hem zei dat hij voor eigen risico gebruik maakte van deze vorm van transport. Jack stapte naar binnen, maar voor hij een knop had kunnen vinden, zette de lift zich al in beweging. Langzaam doofde het licht uit. ‘Nondeju’, sprak Jack, en daarna wat voorzichtiger: ‘Hoe kan dit nu in vredesnaam?’ Het duurde maar een paar seconden maar er gebeurde veel in die seconden. Heel veel. Toen hoorde hij de vertrouwde ping van zijn eigen lift, die aangekomen was op de begane grond.

VERLEDEN HEDEN TOEKOMST

Jack stapte uit in zijn eigen lobby met de vertrouwde plastic kerstboom en de nog immer verveelde receptionistes achter hun balie. Ze keken nog precies hetzelfde als voor hij was gegaan. Hij rende de lift uit naar ze toe. 'Hoe gaat het met jullie! Fantastisch om jullie weer te zien. Ik ben blij dat ik weer terug ben zeg. Tjonge wat een avontuur op deze kerstavond!' De vrouwen keken elkaar fronsend aan, hun chef was immers slechts in de lift gestapt om nadat de deuren dicht en weer open waren gegaan weer uit te stappen. Maar toch, dit was een andere chef! Jack danste rond en bedacht wat hij allemaal moest doen. Volgens het verhaal moest hij geld uitdelen. Nou dat lukt. Hij leegde zijn portemonnee voor de receptionistes, bedankte ze en vertelde dat ze naar huis mochten en pas op 27 december weer hoefden te beginnen. Hij kuste ze op beide wangen, en niet lang daarna vertrekken de dames met rode koken en een verbaasde en verdwaasde blik in hun ogen. Toen ging hij op zoek naar de gasten. Die waren inderdaad op hun kamers. 'Kom eruit, kom eruit, zei hij tegen hun. Dit hotel gaat sluiten voor de Kerst. Ik breng jullie op mijn kosten onder in het Waldorf, waar ze tenminste een echte kerstboom hebben. Trouwens, ze hebben er wel honderd! Een uur later deed hij de deur van het hotel op slot en ging naar huis. Maar niet voor hij een klein, maar niettemin echt kerstboompje had gekocht. Een half uur later stond hij voor zijn huis, schoorvoetend. Hij deed de deur open, en een beetje beschaamd zei hij: 'Ik ben thuis. Het is toch leuker om met jullie Kerstmis te vieren...' Hij hoefde niet meer te zeggen. Zijn kinderen vlogen hem op de hals en zijn schoonvader, met ogen die verdacht veel, op die van de klusjesman leken, glimlachte vriendelijk. Hij kreeg een kus van zijn vrouw, en voor het eerst sinds jaren, sneed hij de kalkoen aan. Als gelukkig mens.

EPILOOG

Na Kerst veranderde er veel in het hotel, Het restaurant ging weer open en de kamers werden van nieuw meubilair voorzien. In de weekends speelden er bandjes en in de lobby zat een pianist te spelen. De medewerkers kregen nieuwe bedrijfskleding en salarisverhoging. Iedere medewerker kreeg daarnaast tien hotelovernachtingen per jaar, voor zichzelf, of om weg te geven aan vrienden. En er gebeurde wat met het hotel. In het hotel. De kamers werden efficiënt ingericht, en onderhoudsvriendelijk. Overall werd voortaan met elektronische systemen gewerkt. Gemakkelijk voor registratie, gemakkelijk voor de boekhouding. Toch werd er niet bezuinigd op personeel. Integendeel. Doordat de bedrijfsvoering een stuk effectiever en efficiënter liep als vroeger, was er meer tijd voor communicatie. Echte communicatie. De barman had tijd voor een praatje met een klant, ook als dat langer duurde als 5 minuten. De kamermeisjes hadden tijd om goed te poetsen en af en toe een kop koffie te drinken. Ze konden op tijd naar huis om hun kinderen te verzorgen. En wat gebeurde er financieel? Het hotel bloeide en groeide als nooit te voren. De reserveringen namen iedere dag toe. Al snel werd in de hele stad bekend dat de Royal Main een warm bad was. Gasten konden niet uitleggen waarom. Wat wel duidelijk was, is dat ze er geld voor over hadden, de kamerprijzen waren verdriedubbeld. Hoewel, Jack had zijn personeel opdracht gegeven om 4 kamers achter te houden voor inlopend publiek. Iedere dag werden er vier gratis kamers weggegeven. Zo ging dat vanaf dat moment in de Royal Main, zo gaat het nog steeds. En Jack, ach, een jaar later vierde hij kerstavond opnieuw in het hotel, maar nu met zijn hele familie en de families van alle medewerkers. Ze zongen liedjes rondom een echte kerstboom en aten de heerlijkste gerechten van de goede Chef die sinds een half jaar in dienst was. 's avonds bleef iedereen slapen. Met hun keycards gingen ze hun kamers binnen. En daar, lag voor iedere gast een Kerstcadeautje:

'A Christmas Carol, by Charles Dickens'.